

UNGARISCHER SEELSORGEDIENST DER EVANG. KIRCHE H.B. IN ÖSTERREICH
AUSZTRIAI MAGYAR REFORMÁTUS LELKIGONDOZÓ SZOLGÁLAT

Wien 1., Dorotheergasse 16; e-mail: bemaref@gmail.com, honlap: <http://becsi.reformatusok.com/>

Karvansky Mónika lelkésznl tel.: 0699/18878 068, Fekete András gondnok tel.: 0699/18878 069

Kedves református Testvéreink !

Istentiszteleteink rendje 2009 szeptemberében és októberben:

2009. szeptember 13. du. 17 óra: Évadkezdő istentisztelet.
2009. szeptember 20. du. 17 óra: Istentisztelet.
2009. szeptember 27. du. 17 óra: Istentisztelet.
2009. október 11. du. 17 óra: Istentisztelet.
2009. október 18. du. 17 óra: Istentisztelet. Prédikál Prof. Dr. Nagy Lajos.
2009. október 25. du. 17 óra: Reformáció emlékünnepe úrvacsoraosztással, utána szeretetvendégség.

Mindenkit szeretettel várunk alkalmainkra:

- * az istentiszteleteket Soós Mihály lelkipásztor és Karvansky Mónika lelkésznl tartja.
- * az istentisztelettel egyidőben gyermekistentiszteletet tart szeptember 27. és október 25.-én a gyülekezeti teremben Buda (Sasvári) Zsuzsanna hittanoktató. Szeretettel várjuk a gyermekeket és szüleiket.
- * Figyelem! Megváltozott a bibliaóra időpontja. Ezentúl minden csütörtökön 19.00 órai kezdettel tartunk bibliaórát a gyülekezeti teremben. Minden Testvérünket szeretettel hívjuk és várjuk erre az alkalomra is.
- * Budapestről gyülekezeti gyakorlat végzésére Miklósi Hosszú Ödön Koppány teológus érkezik gyülekezetünkbe.
- * aki a jövőben inkább online formában, azaz e-mailben szeretné megkapni gyülekezeti hírlevelünket, kérjük, jelezze ezt a bemaref@gmail.com címre küldött levélben! Segítségüket előre is köszönjük!
- * elkészült gyülekezetünk honlapja: <http://becsi.reformatusok.com/> Akik használják az internetet, olvashatják elérhetőségünket, értesítéseket, beszámolókat alkalmainkról.
- * szeretetvendégségünkhöz kérjük és előre is köszönjük híveink jószívú hozzájárulását.

Újkenyér és hálaadás

Részletek az újkenyér ünnepén elhangzott prédikációból

„Ne tévelyegjétek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.” (Galata levél 6: 7-8)

Hálát adni jöttünk az Úr elé. Méghozzá nem másért, mint a legfontosabb dologért e földi világban. A mindennapi kenyérért, testünk táplálásáért.

Az ember osztályrésze a vetés. A munka. A kitartás. A vetés jelenti egyben a jövőre gondolást, a távlatokat, melynek célja kell, hogy legyen... A vetés e földi világban türelempróbáló, fáradtságos munka. A mag elvettetik, földbe hull, elpusztul, hogy új élet fakadjon belőle. Halljátok Testvéreim mekkora csodát élhetünk át minden évben, mekkora áldásnak lehetünk tanúi minden egyes alkalommal, mikor vetünk? Mert a vetéshez a reménység társul. Megtanít remélni abban, hogy munkánknak gyümölcse, termése lesz. Viszont nagyon fontos, hogy lelkiismerettel tegyük dolgunkat. Nem lehet kényszerrel tenni a vetést. Hogy miért nem? Mert abból máris hiányzik a reménység vágya, a jövőbelátás. Nem lehet csak a fáradtságot látni a munkában, az örömet kell megkeresni, mely előre tekint a gyümölcsre.

Nekünk csak vetni kell, jövőbe néző szemmel várni, hogy az Úr megáldja munkánkat. Kérni az Aratás Urát, hogy földi életünk táplálékát adja meg, tápláljon a mindennapi kenyérral.

A másik fontos dolog, amiről szólnunk kell az Ige fényében egy nagyon komoly figyelmeztetés. „Ne tévelyegjétek, Istent nem lehet megcsúfolni.” Az ember kapzsisága mindig is világokat rengetett meg és sok bajt hozott már a történelem színpadán. Sokszor jóval nagyobb szeletet akar magának a kapzsiság lelkiülete lekanyarítani a kenyérből. A mindennapi kenyéradagnak sokszorosát akarja magáénak tudni, felhalmozni, és közben észre sem veszi, hogy ezáltal valakinek a kenyerét veszi el, valaki asztalára nem jut, mert az ő asztalán a többszöröse van annak, ami neki kellene...

Ne tévelyegjünk, azt jelenti, hogy mi Testvéreim ne essünk ebbe a hibába. A hatalmat hagyjuk meg annak, aki ezt kezelni is tudja, az Istennek. Hiszen tudjuk, hogy minél nagyobb hatalmat birtokol egy ember, annál nehezebb kezelnie azt. Hatalma hatása alá kerül, mely egy idő után összenyomja életét, lelki békességét keresi, de nem találja.

Pál apostol a vetés szimbólumát használja földi életünkre. Vethetünk test szerint és vethetünk a Lélek szerint is. Attól függően, milyen lelkiület van bennünk, melyik vetés érik be életünk végén, kapjuk a jutalmat. Pál nagyon radikálisan a nevére nevezi, hogy ki mire számíthat. Aki a testének vet, az a testből arat pusztulást. Aki Lélekből vet, az a Léleknek arat örök életet.

Ha Isten Lelke szívünkben vesz lakozást, akkor a vetésünk lelki vetés lesz és vidám szívvel nézhetünk az örök jövő elébe. Így mondja Pál a Galata levél 5 részében: „Mi ugyanis a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét... Tehát hitből reméljük a jövőt...”

Bizony Testvéreim, mint látjátok tényleg van miért hálát adni. Hiszen a beérett földi vetésért örvendezhet szívünk, a mindennapi kenyér áldásáért dicsérhetjük mennyei jó Atyánkat. De mindezen felül a földi vetés képére formálva láthatjuk, hogy életünk vetése is beérik egykor és örvendezhetünk jövőbe néző szemmel és reménytől teljes szívvel, mert az Aratás Ura örök élettel ajándékozza meg benne hívó gyermekeit. Ámen.

Karvansky Mónika

* * * * *

„Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róm 12,1)

NŐI KÖR ELŐKÉSZÜLETBEN

Nagy örömmel hirdetjük, hogy alakulófélben van gyülekezetünk **Női Köre**, amely Isten dicsőítésére vállalna gyülekezeti szolgálatokat, mint például szeretetvendégségek megszervezése, betegek látogatása, adományok gyűjtése, stb.

Összejöveteleinket havonta egyszer tartanánk, énektanulással és áhítattal kezdenénk, majd megbeszélünk az aktuális tennivalókat.

Együttléteink alkalmával szeretnénk közelebb kerülni az Úrhoz és egymáshoz.

Gyülekezetünk összes nőtagját nagy szeretettel várjuk!

Kérjük a kedves nőtestvéreket, hogy jelezzék részvételi szándékukat e-mailben vagy telefonon.

Dr. Kovács Kálmán Árpád:

Kálvin. Hitbéli példa- vagy ellenségkép?

(első rész)

A francia származású Kálvin János (eredeti nevén Jean Calvin, neve latinus alakjában Johannes Calvinus) a reformáció egyik legnagyobb hatású, leginkább rendszerező gondolkodású alakja. 1509. július 10-én látta meg a napvilágot, Noyonban (Franciaországban). Apja káptalani ügyvéd valamint jegyző, gazdag, polgári származású feleséget választott maga mellé. Kálvin még csak három éves volt mikor szülőanyja eltávozott az élők sorából, apja új feleségétől pedig nem sok szeretetet kapott. Feltehetőleg 1523-ban ment Párizsba, itt a Collège de la Marche és a Collège Montaigu tanulójaként bölcsészeti tanulmányokat folytatott. 1527-ben Kálvin megkapta St. Martin de Marteville lelkészi hivatalát, ám apja további tanulásra szánta, ezért hazahívta, majd Orléans-ba küldte közjogot tanulni. Itt ismerkedett meg az ifjú Kálvin Melchior Wolmarral, akitől első ismereteit szerezte a lutheri nézetekről. 1531-ben jogi tanulmányai végeztével visszatért Párizsba, itt fejezte be Seneca „*De Clementia*” című művéhez írt magyarázatát (ezt a saját költségén adatta ki). Ez még az erasmista (Rotterdami Erasmust követő) humanizmus szellemében a római katolicizmus mellett foglalt állást, de a humanizmus szellemében az uralkodót is türelmességre intette. Ezután tett még utazásokat Orléans-ba és szülővárosába, de aztán 1533-ban útjai ismét Párizsba vezettek. Bár Kálvin egyházi ösztöndíjasként tanult, Lutherrel szemben őt soha nem szentelték pappá. A kor tudományos és szellemi értelmében vett humanista pályán indult el, de Isten valódi reformátorrá tette, egy hirtelen megtéréssel engedelmességre kényszerítette és a tisztább tanítás iránti vágyakozásra vezette őt. Kálvin tapasztalatai Pál apostol kettős kérdésének felelnek meg („Ki vagy, Uram?...Mit cselekedjem, Uram?” ApCsel 22.8;10), s bennünket, mai reformátusokat is arra intenek, hogy korántsem idegen a református vallástól az apostoli értelemben vett megtérés, ahol Isten igéjét felhasználva ébreszt saját nyomorult állapotunkra, és kelt bennünk vágyat saját maga, kegyelme és üdvössége megismerésére.

1533 novemberében Nicolas Cop, a párizsi egyetem rektora beszédet tartott, amiben az egyedül hit általi megigazulás mellett tett hitet. Mindez kivívta a párizsi közvélemény felháborodását, ezért a rektor kénytelen volt elhagyni a várost. Kálvint azzal vádolták, hogy ő írta a beszédet, ezért a rektorral együtt menekülnie kellett a városból. Elkezdett egyházi tanulmányokkal és antik görög-római irodalommal foglalkozni: adott volt a lehetőség, barátja Du Tillet kanonok hatalmas könyvtára Kálvin rendelkezésére állt. Ekkor írta meg művét (*Psychopannychia*), amelyben szembehelyezkedett az anabaptista tanításokkal, melyek szerint a lélek a halál után alvó állapotba kerül. A következő években különböző francia városokban élt különböző álneveket használva. Tanult, prédikált, és elkezdett dolgozni az Institutio első változatán. Miután I. Ferenc francia király az úgynevezett röpiratbotrány után a francia protestánsok ellen fordult, ő is a Német-római Birodalom területére menekült. Strassburgban jelentette meg 1536-ban fő művét, „A keresztyén vallás rendszerét” (az „Institutio christianae religionis”-t vagy röviden, magyarosan az Institúciót), melyet azután élete végéig tovább bővített. Ez a mű tette híressé, és az így nyert hírnév alapján marasztalta Guillaume Farel 1536-ban a svájci Genfben, de erkölcsi szigorúsága és következetessége miatt 1538-ban a város polgárai először elűldözték innen. Mégis akadtak őszinte hívei, akiknek sikerült elérniük, hogy a Kálvin távozása után kibontakozó erkölcsi káoszban és a savoyai püspök rekatolizációs törekvései nyomán (a genfiek nem akartak már visszatérni a római katolicizmusra, de olyan sem akadt közöttük, aki méltóképpen meg tudott volna felelni a püspök vitairatára) sikerült elérniük, hogy 1541-ben mégis visszahívják, s ezután Kálvin 1564-es haláláig a város vezető lelkipásztora maradt, s lehetősége nyílt rá, hogy kifejtse egyházszerzői tevékenységét.

Még a teológusok sem egyeznek meg abban, hogy mi az a vezérlő gondolat, amelyre Kálvin tanításai felfűzhetőek. Az alábbiakat szokták ilyenek tekinteni: bibliaközpontúság, teremtésközpontúság, istenközpontúság. Egyesek úgy tartják, hogy a 16. századi reformáció üdvösségtanra vonatkozó négy „solá”-ja (sola Scriptura – egyedül a Szentírás, sola gratia – egyedül kegyelemből, sola fide – egyedül hit által, soli Deo gloria – egyedül Istené a dicsőség) közül az első három kifejezetten Luther gondolata, az utolsó viszont leginkább Kálvinra jellemző. Kálvin fő műve elején az igazi bölcsességről, a keresztyén filozófiáról, mint Isten és önmagunk igaz megismeréséről beszél, és az Apostoli hitvallást követve veszi végig a hitismeret legfontosabb tárgyait. Bár az 1536-os kis Instrukció még nem foglalkozott vele, az 1559-es bővített változat egyik fontos gondolata Isten eleve elrendelése, a predestináció. Bár ezt a tanítást sokan félre szokták értelmezni (különösen Kálvin humanista indíttatású ellenfelei és azok kései utódai), valójában Kálvin szerint ezzel a tanítással a Biblia alapján annyit mond ki, hogy nemcsak a bűnbocsánat, hanem az üdvözítő hit is Isten kegyelmi ajándéka, amelyet a bűnbe esett emberiség tagjai közül annak és akkor ad, akinek és amikor akar. A kiválasztással pedig Isten ígéje szerint elválaszthatatlanul össze van kötve a megszentelődés, így az engedelmes, szent életre törekvéssel megerősíthetjük magunkban az üdvösségnek hit által amúgy is bennünk élő szent bizonyosságát. A kiválasztásnak ez a tanítása az igazi hívőket éppen hogy nem teszi felfuvalkodottá, hanem Isten iránti mélységes hálára és alázatára tanítja. A hívő ember egyetlen igazi szándéka Isten dicsőítése, nemcsak szavaival, hanem szorgalmával, munkájával, a rábízott talentumokkal való okos éléssel is. Ezek a gondolatok lettek a kálvinista etika alapjává.

Hogy Genf mit köszönhetett Kálvinnak szociális értelemben, álljon itt két példa. A reformátor teljesen új alapokra helyezte az oktatásügyet, és a városban a szegények munkához juttatása céljából az ő ötletére honosították meg újra a szövőipart, amely az új munkaerő között kivirágzott és megalapozta a város gazdaságát. A cselekedetek általi megigazulással való radikális szakítás gyógyírt jelentett a különösen a reneszánsz kort megrongáló hivatkozott gazdagságra, nyomorúságos szegénységre és aljas koldusiparra is.

Szögezzük le, hogy Kálvin nem volt a szabadgondolkodás híve. Főleg a humanista szabadgondolkodók keltették rossz hírét, akiket száműzött az eleve elrendelés tanítása miatt. Kálvin a predestinációt korántsem tartotta annyira kardinális kérdésnek, mint a későbbiekben tartották, de a Szentírás alapján ezt is kifejtette. Mellesleg a predestináció az egyetlen igazán csattanós válasz a műkedvelő humanista teológusok hármas paradoxonára. A humanisták szerint Isten csak akkor lehet egyszerre jó, mindenható és igazságos, ha teremtményeinek az üdvösség dolgában is szabad akaratot adott. A Biblia viszont a bűneset után szolgálai akaratról, lelkileg halott emberről beszél. Ha ezt a tényezőt is számba vesszük, akkor a hármas paradoxon csak akkor teljesülhet, ha egyedül Istent tekintjük az üdvösség dolgában szabadnak. A reformátor egyébként megtúrta volna Genfben az emberi szabad akaratot vallókat, annak ellenére, hogy ők támadták meg őt, de Európa számos országában leginkább Kálvin szülőhazájában a legkeményebb módon üldözték a reformátusokat, és Kálvin érezte, ez a tanítás nagy vigasztalást ad az üldözötteknek, akiknek hitét - úgy érezte - nem gyengítheti a kényelemben és biztonságban élő libertinusok kétségeivel. Távol álljon tőlünk, hogy Isten igazságait az emberi gondolkodás és tapasztalat töredékes eszközeivel próbáljuk alátámasztani, de a hit szemszögéből nézve mindkettő inkább Kálvint támasztja alá minden kor libertinusaival szemben.

(Folytatás a következő körlevélben.)

Kedves barátunk, Kálmán, négy hétig közösségünk aktív tagja volt, amíg itt Bécsben történelmi kutatómunkáját végezte. A Kálvin-év alkalmából a fenti színvonalas cikket küldte a gyülekezetünk számára.